

Hồi 12

**Xung Hư Ám Đáo An Dương Địa
Huyết Ảnh Hồng Hoa Khiếp Võ Lâm**

Thiều mừng chín tháng tư, đoàn người về đến Khai Phong, tản ra và bí mật đi vào Lương Gia Trang. Có thể Phong Đô Đại Sĩ đã nghe đồn đãi về cái gã Truy Hồn Kiếm Khách Vũ Khinh Hồng, kẻ đã hủy hoại dung mạo của mình, vì Huyền Cơ Thư Sinh đã cố tình tung tin này ra khắp võ lâm. Song cũng phải đề phòng trường hợp Liêu Vô Chỉ đoán được Vũ Khinh Hồng chính là Thuần Vu Kỳ. Dầu rằng cả thiên hạ đều biết Vũ Khinh Hồng không câm. Nhưng đêm ấy Truy Hồn Kiếm Khách bịt mặt nên chẳng ai rõ dung mạo của y.

Niềm vui xum họp sớm bị mây đen che phủ vì Độc Cơ và Tử Bất Y bó tay trước chất độc hương của Hồng Hoa Tiên Cơ. Như vậy, trừ Thuần Vu Kỳ nhờ đã nuốt Tỵ Tà Thần Châu, tính mạng của tám người đi dự hôn lễ Mộ Dung Thịnh đều bị uy hiếp.

Độc Cơ rầu rĩ nói:

- Nam Tái Độc Thần Tất Chương đã sử dụng một loại độc thảo thần bí của thổ dân Miến Điện, vượt ngoài kiến thức của lão thân và thuyết phu. Chúng ta chỉ còn cách bắt sống Tất Chương để lấy thuốc giải mà thôi.

Huyền Cơ Thư Sinh thở dài:

- Xem ra ngay cả Mộ Dung Thịnh cũng đã trúng độc, phải qui phục Hồng Hoa Cung. Dã tâm của Hoàng Xuân Phụng quả là đáng sợ.

Linh Miêu Tẩu gật gù:

- Đúng vậy. Nhưng lão phu cho rằng khi phát hiện mình bị đối phương hạ độc, Mộ Dung Thịnh sẽ không nhịn nổi, trước sau gì cũng mang bầy dơi độc tấn công Hồng Hoa Cung để lấy thuốc giải.

Huyền Cơ Thư Sinh lắc đầu:

- Thần Kiếm Bang sẽ thất bại vì việc đối phó với đàn Độc Bức không phải là chuyện khó. Nếu Hồng Hoa Cung dùng lưới đánh cá che kín bên trên thì lũ dơi sẽ bị vô hiệu hóa, không chừng còn vướng vào đấy và bị tiêu diệt.

Nãy giờ Thuần Vu Kỳ ngồi lặng lẽ, không mừng vì bản thân thoát nạn mà nghĩ đến hàng ngàn hào kiệt võ lâm đã có mặt trong hôn lễ. Trừ những người đạo hạnh cao thâm hoặc xem trọng danh dự tông môn, thà chết không hàng, kỳ dư đều phải đến Phụng Sơn làm nô lệ. Trong số ấy có đến hàng trăm bang hội nhỏ nên lực lượng Hồng Hoa Cung sẽ rất hùng mạnh, hơn cả Trung Nghĩa Bang thuở trước.

Lúc ấy, Hồng Hoa Tiên Cơ thừa sức tiến hành cuộc chiến thôn tính ngũ phái và phần còn lại của võ lâm, cảnh máu xương chồng chất ắt không tránh khỏi. Chàng bỗng cảm thấy hổ thẹn với ân sư vì trong thời đại của ông không một tên ma đầu nào dám xuất đầu lộ diện khuynh đảo giang hồ.

Thuần Vu Kỳ bi phần nói:

- Lư đại thúc. Hồng Hoa Cung mưu đồ bá chủ nên rất khát khao chiêu nạp cao thủ. Tiểu đệ sẽ dùng thân phận Truy Hồn Kiếm Khách đến An Dương dương oai, tất sẽ được Hồng Hoa Cung để mắt đến. Khi đã vào được hang hùm, tiểu đệ thừa sức bắt sống Tất Chương mang về đây.

Tiết Như Xuân biến sắc khi nghĩ đến cảnh con trai yêu phải sống giữa bầy lang sói, song bà không thể phản đối vì tính mạng của hàng ngàn người phụ thuộc vào Thuần Vu Kỳ.

Huyền Cơ Thư Sinh cười khổ:

- Thực ra, lão phu cũng đã nghĩ đến kế ấy nhưng không dám nói ra. Đưa người vào hổ huyết là việc làm rất mạo hiểm.

Linh Miêu Tẩu vuốt râu cười khanh khách:

- Hay thực. Không ngờ tâm cơ Kỳ nhi ngày càng tiến bộ, nghĩ ra được một mưu kế rất tuyệt diệu.

Rồi ông quay sang nói với phu thê Thuần Vu Hồng:

- Nhị vị hãy yên tâm. Với phúc đức sâu dày của nhị vị thì Kỳ nhi tuyệt đối chẳng thể yếu mệnh. Tướng y thọ đến trăm tuổi, dầu gặp họa lớn cũng vượt qua được. Lão phu xin cam đoan như thế.

Độc Cơ Lạc Anh Châu nghe nói đến tướng số liền hờn hử tiếp lời:

- Kha lão tiên bối nói đúng đấy. Kỳ nhi là Đế Tinh giáng phàm, có quỷ thần hộ vệ, không ai làm hại được.

Thuần Vu Hồng đành gượng cười:

- Nhị vị đã nó thế thì tại hạ cũng yên lòng, nhưng phải có kế hoạch chu đáo mới được.

Huyền Cơ Thư Sinh mỉm cười:

- Trang chủ chớ lo. Tuy Kỳ nhi một mình vào làm khách của Hồng Hoa Cung nhưng vòng ngoài đã có bọn lão phu túc trực hỗ trợ.

Sau đó Lư Thiếu Kỳ trình bày chi tiết, xem ra rất chu toàn khiến lòng người đỡ lo lắng.

Chín ngày sau, có một gã kiếm sĩ trung niên lưng thưng lỏng tay cương đi vào thành An Dương. Gã dừng ngựa trước cửa một quán rượu có cái tên rất giang hồ: Tang Bồng Đại Tửu Lâu.

Chủ nhân của cơ ngơi này là khách võ lâm, năm xưa từng vác đao hành hiệp, có danh hiệu là Thần Đao Đại Hiệp. Ông ta tên Mạc Phương Tồn, tuổi tròn thất thập.

Hào khách võ lâm tụ tập ở Tang Bồng Đại Tửu Lâu rất đông vì có thể uống thiếu được, quý hồ không quá chục lượng bạch ngân. Khi đã no say, các ngài hiệp sĩ rỗng túi chỉ cần đồng dạc nói:

- Tiểu nhị. Ghi sổ cho ta, lần sau tính luôn một thể.

Có nhiều người như thế nên chẳng ai mắc cỡ cả. Quyển sổ nợ dày hàng gang kia trị giá đến vài vạn lượng. Tuy nhiên, Thần Đao Đại Hiệp không hề bị ai chạy làng trừ những người chết bất đắc kỳ tử.

Cái hay của Tang Bồng Đại Tửu Lâu là cách đối xử bình đẳng, dầu khách ăn thiếu hay trả tiền ngay. Gã kỵ sĩ trung niên giao ngựa cho tiểu nhị rồi đi lên tầng trên, nơi dành riêng cho khách võ lâm. Bọn hiệp sĩ là lũ khách xa nhà nên thích ngồi cao để có thể ngóng cổ nhìn về hướng cố hương xa mờ, tưởng nhớ đến mẹ già hay vợ đại con thơ.

Sắp đến bữa cơm trưa, khách khứa khá đông, toàn là bợm nhậu nên cười nói ồn ào, náo nhiệt. Vị khách mới đến chưa vội ngồi, khoan thai lật chiếc nón tre rộng vành, nhìn bọn tửu khách mặt đỏ kia mà nở một nụ cười hữu nghị. Gương mặt y cương nghị và uy nghiêm nhờ bộ râu bó cầm đen nhánh và khổ mặt chữ điền rần rỏi. Tuổi y chắc độ bốn mươi vì đuôi mắt đã có nếp nhăn. Nhìn thoáng qua thì hán tử này có vẻ giống một cao thủ đã khuất là Thuần Vu công tử đất Khai Phong. Tuy nhiên, gã này lại có đôi mắt xếch ngược chứ không đẹp như mắt Thuần Vu Kỳ. Dung mạo này xa lạ với đại đa số tửu khách song có vài người đã nhận ra và đặc ý tiết lộ:

- Chư vị huynh đệ có biết y là ai không ? Người ấy chính là Truy Hồn Kiếm Khách Vu Khinh Hồng, kẻ đã hạ sát lão ma đầu Xảo Quá Thiên và đâm trọng thương Phong Đô Đại Sĩ đấy. Tại hạ có tham dự trận càn quét Trung Nghĩa Bang nên mới biết mặt họ Vũ.

Mấy tháng nay, thanh danh của Truy Hồn Kiếm Khách vang lừng tứ hải, được xem là đệ nhất cao thủ đương đại. Người có danh như cây có bóng, ai cũng ngưỡng mộ và muốn làm quen. Để sau này, khi trở lại cố hương, họ có thể vỗ ngực rằng mình đã từng cạ chén với một bậc anh hùng cái thế, võ nghệ siêu phàm.

Tuy nhiên, phải kiểm tra cái đã. Một đại hán đứng lên, tay bưng bình rượu nhỏ và chiếc chung sứ, đi sang bàn của Vũ Khinh Hồng. Gã đặt hai thứ ấy xuống bàn rồi vòng tay nghiêm nghị nói:

- Tại hạ là Thiết Hồ Trình Đông Lãng, một kẻ áo vải đất Hà Bắc, dám hỏi đại hiệp có phải là Truy Hồn Kiếm Khách họ Vũ hay không ?

Wũ Khinh Hồng mỉm cười gật đầu và chìa tay mời mọc:

- Tại hạ cũng chỉ là một kẻ áo vải, mới xuất đạo chẳng bao lâu. Thỉnh Trình túc hạ an tọa.

Quả thực là Vu Khinh Hồng mặc võ phục bằng vải thô, màu lam xám cũng thuộc giới bố y nghèo túng chứ không phải hạng cao sang. Trình Đông Lãng và bọn tửu khách bỗng cảm thấy họ Vũ là người của mình, khiêm tốn và dễ thân cận. Cử tọa nhất tề đứng lên nâng chén mời bậc anh hùng.

Wũ Khinh Hồng khảng khởi nốc cạn và còn mời lại khiến cuộc rượu thêm vui vẻ. Bọn hào khách khoái chí, lần lượt bước đến xưng danh tính và danh hiệu, cố ép vị đại hiệp để mện kia uống với mình, dù chỉ nhấp môi cũng được. Tổng cộng, Vũ Khinh Hồng đã phải uống đến hai ba đấu rượu, thế mà gã vẫn tỉnh bơ, chẳng hề hấn gì. Tửu lượng phi thường này càng khiến quần hào thêm ái mộ.

Lát sau, chủ nhân của Tang Bồng Đại Tửu Lâu xuất hiện. Mạc Phương Tốn tuy đã chuyển sang kinh doanh song vẫn nhớ cát bụi giang hồ nên mới mở ra quán rượu này. Tất nhiên lão không thể bỏ qua cơ hội tiếp xúc với một cao thủ lừng danh như Vũ Khinh Hồng.

Thần Dao Đại Hiệp có thân thể cao lớn, oai võ, mặt hồng hào, tóc hoa râm, râu ba chòm dài đến ngực. Mạc Phương Tốn cười ha hả, vòng tay nói:

- Sau trận chiến oanh liệt ở núi Tuấn Cực, uy danh của Vũ lão đệ đã như sấm rền, khiến lão phu ngày thêm khao khát được diện kiến. Nay lão đệ giá lâm chốn này là một vinh dự lớn lao cho tể điểm và thỏa mãn lòng ngưỡng mộ của lão phu.

Thiết Hổ Trình Đông Lăng đã sớm giới thiệu nên Mạc Phương Tôn chẳng cần phải xưng danh.

Vũ Khinh Hồng lễ độ mời họ Mạc ngồi và tửm tửm bảo:

- Tiểu đệ đang rỗng túi, nghe đồn Tang Bồng Đại Tửu Lô là nơi rộng lượng nên ghé vào ăn chực một bữa, nào ngờ lại bị nhận mặt, thật là hổ thẹn.

Bọn tửu khách cười ô và có người mừng rỡ reo lên:

- Té ra y cũng giống ta.

Giọng nói của người này thanh tao, trong trẻo, rõ ràng là của nữ nhân khiến cử tọa giật mình nhìn về phía ấy. Họ ngỡ ngác nhận ra một chàng trai tuổi quá đôi mươi, da dẻ rạm nắng, mặt mũi thanh tú, và râu mép rậm rì. Y không búi tóc mà xoa dài ngang lưng, chít quanh trán một dải khăn đen. Nãy giờ y ngồi một mình một bàn, mặt phủ sương, ánh mắt lạnh lẽo, trông rất đáng sợ.

Thiết Hổ Trình Đông Lăng cười:

- Thì ra con cọp non này là gái giả trai và cũng nghèo mặt rệp. Thế mà nãy giờ người cứ kênh kiệu khiến bọn ta tưởng là đại sát tinh ở phương xa đến.

Cô ả kia xấu hổ trước những tràng cười như sấm của thực khách và bẽn lễn phân bua:

- Tại hạ nào dám cao ngạo. Chẳng qua nãy giờ cứ phập phồng, chẳng biết có thực là quán này cho ăn thiếu hay không, nên sắc diện mới khó coi như thế.

Thần Dao Đại Hiệp vui vẻ nói:

- Cô nương cứ việc tự nhiên. Lão phu xin chiêu đãi bậc nữ anh hùng.

Cô nàng mừng rỡ, nhoẽn miệng cười gọi lớn:

- Tiểu nhị ? Cho ta thêm vò rượu và hai cân thịt dê. Mẹ kiếp, nãy giờ chỉ dám gọi cơm rau, chẳng thấm tháp gì cả.

Rượu thịt lập tức được bưng ra và ả có râu kia ăn uống như rồng cuốn khiến bọn nam nhân ngồi gần đấy sợ đến tròn mắt.

Bên này, Thần Dao Đại Hiệp và Vũ Khinh Hồng đã cạn chén tương phùng. Mạc Phương Tốn khề khà hỏi:

- Vũ lão đệ quê quán ở đâu và vì sao đến từng tuổi này mới dương oai ? Võ công như người thì đáng lẽ phải thành danh rất sớm mới đúng đạo lý.

Wũ Khinh Hồng bùi ngùi đáp:

- Tiểu đệ vốn là người Quỳnh Châu đảo Hải Nam. Mồ côi từ nhỏ, được một đạo sĩ ở núi Kính Sơn nuôi dưỡng, dạy dỗ. Về già, gia sư bị bán thân bất toại nên tiểu đệ phải hầu hạ người suốt mười mấy năm. Năm ngoái, gia sư về cõi tiên, tiểu đệ bơ vơ một mình nên vào Trung Thổ du ngoạn, và đem tài mọn ra trừ gian diệt bạo cho khỏi uổng công tài bồi của ân sư.

Mạc Phương Tốn hỏi ngay:

- Thế lệnh sư có danh hiệu là gì, tuổi tác độ bao nhiêu ?

Wũ Khinh Hồng đáp:

- Tiên sư niên kỷ độ bát thập, đạo hiệu là Xung Hư Chân Nhân.

Thần Dao Đại Hiệp rúng động tâm can, mừng rỡ nói:

- Thảo nào võ nghệ của Vũ hiền đệ lại cao siêu đến thế. Lệnh sư vốn được xem là võ lâm đệ nhị kiếm thủ, chỉ thua Trương Tổ Sư của phái Võ Đương mà thôi. Không ngờ ông ấy lại ẩn cư ở đảo Hải Nam.

Rồi lão nói tiếp:

- Thế vì sao hiền đệ lại có mặt trong trận tấn công Trung Nghĩa Bang ?

Wũ Khinh Hồng tủm tủm cười:

- Đấy chỉ là việc tình cờ mà thôi. Tại hạ ngưỡng mộ phong cảnh Tung Sơn nên đến đấy thưởng lãm thì được phái Thiếu Lâm mời tham gia. Sau khi giết được Xảo Quá Thiên, đả thương Phong Đô Đại Sĩ, họ bèn thưởng cho năm trăm lượng vàng để làm lộ phí đi du ngoạn các thắng cảnh Trung Nguyên.

Thiết Hổ Trình Đông Lăng bật cười:

- Thì ra Đại Hiệp đã vớ được món bở, lẽ ra phải khao anh em một châu túy lúy mới phải đạo.

Wũ Khinh Hồng khẳng khái đáp:

- Hôm nay tại hạ xin phép được chiêu đãi chư vị, không say không về.

Nãy giờ bọn hào khách đều chăm chú hóng chuyện, nghe thấy thế họ hoan hô Truy Hồn Kiếm Khách nhiệt liệt. Đến chiều hôm ấy thì chẳng còn ai tỉnh táo cả. Vũ Khinh Hồng ngất ngưỡng đứng lên hẹn sẽ tái ngộ cũng tại chốn này, sau khi đi Bắc Kinh chơi một tháng.

Đám hào kiệt say mềm kia mừng rỡ hứa rằng sẽ có mặt để mừng hội ngộ, dầu sắp chết cũng ráng mà lết đến. Họ ùn ùn hộ tống vị đại hiệp hào phóng sang khách sạn đối diện, quăng Khinh Hồng vào một phòng thượng hạng.

Không ai để ý rằng có hai người đã lẻn vào để chăm sóc họ Vũ. Truy Hồn Kiếm Khách chính là Thuần Vu Kỳ, một kẻ không quen uống rượu nên đã say khướt sau khi uống đến hơn năm đấu rượu. Chàng đã dùng nội công đẩy bớt rượu qua lỗ chân lông nên mới cầm cự được đến phút chót. Và kế hoạch diệu võ dương oai để đánh động sự chú ý của Hồng Hoa Cung đã thành công.

Để tránh mọi sự sơ xuất dù nhỏ nhất, Huyền Cơ Thư Sinh đã không cho Thuần Vu Kỳ mang mặt nạ mà chỉ sửa sang vài nét của chân diện mục.

Tử Bất Y không giỏi như Xảo Quá Thiên hay Cửu Chuyển Đao nhưng cũng thừa sức khâu nhúu lớp da trong vùng chân tóc ở thái dương, làm cho mắt và lông mày của Thuần Vu Kỳ xéch hẳn lên một cách rất tự nhiên.

Khuyết điểm của mặt nạ và thuốc dịch dung là không biểu lộ được cảm xúc ở da mặt, dầu vui buồn, giận dữ hay hổ thẹn thì cũng cứ trơ trơ một màu cứng ngắt. Xuất hiện thoáng qua thì còn được, bằng như tiếp cận lâu với những tay lão luyện giang hồ thì kẻ hóa trang kia sẽ bị phát giác. Giờ đây, đối phương chỉ có cách bới chân tóc Thuần Vu Kỳ ra mới mong hiểu được thực hư.

Bọn Huyền Cơ Thư Sinh đã đến An Dương trước Thuần Vu Kỳ một ngày, giả làm du khách vào ở trọ trong Cao Thăng Đại Lữ Điểm, đối diện Tang Bồng Tửu Lâu và hai người lẻn vào phòng Thuần Vu Kỳ chính là Vệ Tích Cơ cùng Lang Nha Mĩ Nhân Sâm Tú Linh. Phòng hai nàng vốn ở sát phòng chàng.

Hai ả nhìn mặt trước mùi rượu nồng nặc tỏa ra từ người của trượng phu. Tích Cơ vội nhét vào miệng chồng một viên thuốc giải rượu rồi cùng Tú Linh cời bỏ bộ y phục hôi hám của Thuần Vu Kỳ. Tích Cơ thấy Tú Linh đỏ mặt trước cơ thể lỏa lồ kia liền chọc ghẹo:

- Nhị muội hãy bồng tướng công vào phòng tắm.

Tú Linh dẫy nảy lên nhưng cũng phải thi hành lệnh của chị cả.

Sáng hôm sau, hai mỹ nhân vừa ra khỏi phòng thì có khách đến thăm Thuần Vu Kỳ. Người ấy chính là cô ả râu rậm từng đến ăn chực ở Tang Bồng Tửu Lâu trưa hôm qua.

Thuần Vu Kỳ ngỡ ngàng mời khách an toa rồi hỏi:

- Chẳng hay cô nương tìm tại hạ có việc gì ?

Bồng chàng nhận ra ánh mắt của khách ẩn hiện nỗi bi thương, ai oán. Và nàng ta dịu dàng nói:

- Tại hạ là Điền Yên Tiêu, hai mươi một tuổi, cũng quê đất Hải Nam. Tại hạ lên phương Bắc tìm người quen nhưng không gặp, giờ quay về cố quận thì chẳng còn lộ phí. Mong đại hiệp nghĩ tình đồng hương mà giúp cho chút ít.

Thuần Vu Kỳ đã từng phải ăn xin trên đường tìm về với cha mẹ nên rất thông cảm hoàn cảnh của kẻ tha phương lỡ bước. Hơn nữa Điền Yên Tiêu lại là nữ nhân.

Chàng vui vẻ hỏi:

- Không hay cô nương cần độ bao nhiêu ?

Điền Yên Tiêu thản nhiên đáp:

- Khoảng hai trăm lượng vàng thì vừa đủ. Lúc đi tại hạ cũng mang theo ngân ấy.

Ăn xin kiểu này thì còn hơn ăn cướp. Song Thuần Vu Kỳ không hề thắc mắc, bước đến giường mở bọc hành lý, lấy ra bốn đỉnh vàng năm chục lượng. Chàng đặt xuống trước mắt họ Điền và ân cần nói:

- Chúc thượng lộ bình an. Thân gái dặm trường, mong cô nương bảo trọng.

Điền Yên Tiêu kinh ngạc và cảm động nhìn Thuần Vu Kỳ trân trối, buột miệng bảo:

- Té ra trên chốn giang hồ vẫn còn người tốt.

Đôi mắt đẹp của gã chớp nhanh như đấm đo suy nghĩ điều gì. Cuối cùng gã mỉm cười:

- Nhân phẩm và khí độ của đại hiệp đã khiến ta vô cùng ngưỡng mộ, muốn được kết đệ huynh, mong đại hiệp đừng từ chối.

Thuần Vu Kỳ bối rối:

- Cô nương là gái giả trai, sao có thể làm nghĩa đệ của ta được ?

Điền Yên Tiêu cười buồn:

- Đại hiệp hãy giật thử xem bộ râu này là thực hay giả ?

Thuần Vu Kỳ hiếu kỳ đưa tay kiểm tra hàng râu mép rậm rì của họ Điền, phát hiện nó rất thực. Chàng ngơ ngẩn nhìn xuống bộ ngực hơi kỳ kỳ và đôi tay nhỏ nhắn, thon thả của họ Điền, rồi bật thốt:

- Thế thực ra người là trai hay gái ?

Điền Yên Tiêu ứa nước mắt đáp:

- Tại hạ cũng không biết nữa. Trước đây tại hạ vốn là một thiếu nữ, song đến năm mười bảy tuổi thì râu mọc dài ra và tính tình thì đổi khác, xem mình là nam nhân.

Sắc diện y đầy vẻ thống khổ khiến Thuần Vu Kỳ bất nhẫn. Bán nam bán nữ là điều bất bạnh rất lớn, nhất là trong xã hội nho giáo đương thời. Những người này bị thế gian khinh miệt và lánh xa. Chàng là người nhân hậu nên suy nghĩ miên man rồi thận trọng nói:

- Ta có quen một vị thần y tài ba quán thế. Hơn tháng nữa đúng giờ Tỵ ngày tết Đoan Ngọ, các hạ hãy đến Đại Lương Tửu quán trong thành Khai Phong để gặp ta.

Điền Yên Tiêu mừng rỡ hỏi:

- Phải chăng vị thần y ấy là Tử Bất Y Vệ Túc Đạo ? Tiên sư từng bảo rằng chỉ một mình Vệ lão mới có thể giúp được tiểu đệ.

Gã hỏi trúng phóc nên Thuần Vu Kỳ đành phải gật đầu:

- Chính là ông ta.

Điền Yên Tiêu phấn khởi vái dài:

- Tiểu đệ tìm Vệ lão suốt một năm nay mà chẳng thấy, lòng vô cùng tuyệt vọng, định quay lại cố hương, không ngờ trời cao dun rủi cho chúng ta gặp nhau.

Và gã chợt đổi giọng thiết tha:

- Tiểu đệ vẫn giữ ý nguyện làm em, liệu Vũ đại ca có hạ cố thành toàn cho không ? Với thân xác quái dị, kinh tởm này, tiểu đệ chưa bao giờ được ai coi trọng cả, nhiều lúc chỉ muốn chết cho xong.

Thuần Vu Kỳ nghe giọng xót xa, tủi hổ của y mà lòng dâng lên mối thương cảm, liền nghiêm nghị đáp:

- Ta đã từng chết hụt vì kết giao nên lòng rất ái ngại. Tuy nhiên, chẳng lẽ vì thế mà đánh mất niềm tin vào con người, vì vậy ta đồng ý cùng người kết nghĩa đệ huynh. Nhưng sau này người trở lại phận gái thì xem như danh nghĩa ấy cũng không còn.

Điền Yên Tiêu gật đầu lia lịa:

- Tất nhiên là thế rồi. Tiểu đệ chỉ cần có vậy thôi.

Gã liền quỳ ngay xuống lạy nghĩa ca tám lạy và không thề thốt gì cả. Thuần Vu Kỳ cũng vậy, dường như họ Điền khá chất phác, không thông hiểu nghi lễ kết giao, nhờ thế mà Thuần Vu Kỳ đỡ phải nói dối thêm.

Xong xui, Điền Yên Tiêu hớn hờ gọi:

- Đại ca.

Rồi y bước đến ôm chàng, xiết thật mạnh, miệng cười khanh khách đầy vẻ hân hoan. Ngực của họ Điền không lớn bằng các nữ nhân bình thường song cũng chẳng xẹp như bọn đàn ông. Thần thể gã lại mềm mại và thơm tho khiến Thuần Vu Kỳ chẳng hiểu nên cười hay nên khóc.

Điền Yên Tiêu bỗng mỉm cười tinh quái hỏi:

- Vì sao đại ca lại mạo nhận là đệ tử của Xung Hư Chân Nhân ?

Thuần Vu Kỳ kinh hãi:

- Sao hiền đệ lại biết ?

Họ Điền đắc ý đáp:

- Tiểu đệ chính là học trò duy nhất của người, mới rời núi Kình Sơn được hơn năm.

Thuần Vu Kỳ chết điếng gượng cười:

- Ngu ca muốn trà trộn vào Hồng Hoa Cung để bắt sống Nam Tái Độc Thần Tất Chương, lấy thuốc giải độc cho hàng ngàn người, nên mới mạo nhận sư thừa, mong hiền đệ lượng thứ cho.

Điền Yên Tiêu cau mày:

- Dĩ nhiên là tiểu đệ sẽ không giận và giữ kín chuyện này. Nhưng đại ca có biết mối quan hệ giữa Hồng Hoa Tiên Cơ và gia sư như thế nào không ?

Thuần Vu Kỳ bối rối lắc đầu:

- Việc này do Linh Miêu Tẩu xếp đặt và không hề cho ta biết gì thêm ngoài dung mạo của Xung Hư Chân Nhân.

Điền Yên Tiêu phì cười:

- Nếu không gặp tiểu đệ thì đại ca chết là cái chắc. Gia sư chính là cậu ruột của Hồng Hoa Cung chủ đấy. Mụ ta chỉ hỏi vài câu là đại ca lộ mặt ngay.

Thấy Thuần Vu Kỳ tỏ vẻ thất vọng vì kế hoạch tan vỡ ngay từ đầu, họ Điền liền trấn an:

- Không sao đâu. Tiểu đệ sẽ giúp đại ca hiểu tường tận quá khứ của tiên sư, cũng như những mối quan hệ họ hàng. Tiểu đệ bảo đảm rằng Hoàng Xuân Phụng chẳng thể nào phát hiện ra chân giả.

Sau đó, gã bắt đầu kể:

- Gia sư có tục danh là Tạ Sơ Thu, quê quán ở đất Yên Đài, Sơn Đông.

Sáng ra, người ta thấy Truy Hồn Kiếm Khách Vũ Khinh Hồng cặp kè với ả nữ hiệp giả trai đi dạo trên phố, thăm thú các thắng cảnh đất An Dương. Hai người chuyện trò tương đắc nhưng thực ra là Điền Yên Tiêu đang cố nhồi nhét vào đầu họ Vũ những kiến thức về Xung Hư Chân Nhân cũng như vùng núi Kinh Sơn. Họ không thể ở lì trong phòng vì sẽ khiến người ngoài nghi ngờ.

Khi đến cửa Bạch Mã Tự, hai người chạm mặt Thiết Hồ Trình Đông Lăng. Họ Trình trở mắt kinh ngạc:

- Sao đại hiệp lại đồng hành với con bé này ?

Vũ Khinh Hồng cười đáp:

- “Đại hạn phùng cam vũ. Tha hương ngộ cố tri”. Điền cô nương đây cũng là người Quỳnh Châu Hải Nam, cách núi Kinh Sơn không xa.

Thiết Hồ cười khà khà:

- Nhị vị là đồng hương thảo nào thân thiết với nhau. Nhưng tại hạ chẳng biết nên xem y là gái hay trai đây.

Điền Yên Tiêu thản nhiên cười:

- Ta đang cải dạng làm nam nhân thì tức hạ cứ thế mà đối xử.

Họ Trình vui vẻ gặt đầu, tình nguyện làm hướng dẫn viên cho hai kẻ quê mùa đất Hải Nam. Tất nhiên là đến trưa thì Thiết Hồ được mời dùng cơm và uống vài chén rượu. Khi gã hỏi thì Vũ Khinh Hồng cho biết rằng trưa mai sẽ rời An Dương đi Bắc Kinh.

Ngay chiều hôm ấy, chủ nhân Tang Bồng Đại Tửu Lâu cho người đến mời Truy Hồn Kiếm Khách dự tiệc yến. Điền Yên Tiêu cũng trợ cùng một lữ điếm nên Vũ Khinh Hồng gọi gã đi theo.

Tiểu yến được bày trong phòng khách nhỏ tầng dưới, nơi cư ngụ của Thần Dao Đại Hiệp Mạc Phương Tốn và gia quyến. Ngoài họ Mạc còn có thêm Thiết Hồ Trình Đông Lăng.

Mạc lão tươi cười chào hỏi Vũ Khinh Hồng bằng thổ ngữ Hải Nam, dường như để kiểm tra lai lịch vậy. Vũ Khinh Hồng ung dung dùng thổ ngữ đáp lại, lòng rất biết ơn Điền Yên Tiêu.

Hải Nam là một huyện của Quảng Đông, dân trên đảo sử dụng hai thứ ngôn ngữ là tiếng Quảng và tiếng bản địa. Vũ Khinh Hồng sinh trưởng nơi ấy suốt mấy chục năm chẳng the bảo rằng mình không biết thổ ngữ.

May mà Điền Yên Tiêu phát hiện ra sơ hở ấy, cố công dạy cho Thuần Vu Kỳ hơn trăm câu đàm thoại thông dụng. Chàng thông minh tuyệt thế nên thuộc lòng, qua được ải đầu tiên của Hồng Hoa Cung.

Mạc Phương Tốn hài lòng mời khách an tọa rồi đi ngay vào việc:

- Hồng Hoa Cung tuy mới xưng danh nhưng thế lực hùng mạnh, hiện là địa chủ của xứ này, bảo kê mọi sanh ý trong thành An Dương. Cung chủ Hồng Hoa Cung đã được báo cáo về sự xuất hiện của Vũ hiền đệ nên uỷ thác cho lão phu chuyển đến hiền đệ lời mời trân trọng nhất. Hoàng Tiên Cơ tuy là nữ nhân song đầy tháo lực, hùng tâm tráng khí không nhỏ. Bởi vậy Hoàng cung chủ mong mỗi hiền tài như khát nước, muốn mờ Vũ hiền đệ về giữ chức Tổng Hộ Pháp của Hồng Hoa Cung.

Vũ Khinh Hồng dăm chiêu một lúc rồi đáp:

- Mạc lão huynh đặt vấn đề quá bất ngờ khiến tại hạ phân vân, chẳng biết tính sao, xin được suy nghĩ ba ngày rồi phúc đáp. Hơn nữa, tại hạ là nam nhi đại trượng phu mà phục vụ dưới trướng nữ nhân e rằng không tiện.

Huyền Cơ Thư Sinh đã dặn dò chu đáo nên Thuận Vu Kỳ không bập ngay vào miếng mồi mà giả vờ tránh xa. Ấy chính là kế “Dục Cầm Tiêu Phóng” của Khổng Minh thời Tam Quốc, tuy hoàn cảnh có khác. Chàng càng hồ hững thì đối phương càng tin tưởng và nhiệt tình thuyết phục. Mạc Phương Tốn cười bảo:

- Chim khôn lựa cành mà đậu, hiền đệ muốn được giàu sang vinh hiển, lưu danh hậu thế thì chỉ có cách gia nhập Hồng Hoa Cung. Trong lịch sử võ lâm, chưa có bậc anh hùng nào đơn phương độc mã mà làm nên sự nghiệp cả. Còn việc tỵ hiềm nam nữ thì hiền đệ chớ lo. Xét ra, Hồng Hoa Cung Chủ chính là sư tỷ của hiền đệ đấy. Nàng ta gọi Xung Hư Chân Nhân bằng cậu ruột.

Vũ Khinh Hồng cau mày nghi hoặc:

- Tiên sư quê quán Sơn Đông. Sao lại có bà con ở chốn này ? Tại hạ chưa hề nghe tiên sư nhắc đến Hồng Hoa Tiên Cơ.

Mạc Phương Tố mỉm cười:

- Tạ Chân Nhân tính tình nghiêm khắc, không ưa những hành vi thuở trước của cô cháu gái. Tiên Cơ xinh đẹp phi thường nên chuyện tình ái khá đa đoan.

Vũ Khinh Hồng gật gù:

- Té ra là thế. Vậy sáng mai tại hạ sẽ đến Hồng Hoa Cung tìm hiểu cụ thể, nếu đúng là Tiên Cơ có quan hệ ruột thịt với gia sư thì tại hạ sẽ tính lại.

Thấy việc thương lượng đã thành công, Thiết Hổ mừng rỡ bật thốt:

- Xem như xong, mời chư vị động đũa. Tại hạ đang đói rả ruột đây.

Điền Yên Tiêu cười khúc khích:

- Túc hạ than đói sao lại rót rượu. Thèm rượu thì nhận đại cho xong, hà tất phải giấu giếm ?

Thiết Hổ gượng cười trả đũa:

- Ta cũng giống như ngươi thôi. Phận yếm đào sao lại giả trai làm gì ?

Điền Yên Tiêu thản nhiên đáp:

- Ta cải trang để dễ bề bôn tẩu giang hồ, khi nào tìm được ý trung nhân chuẩn bị lên xe hoa mới thôi.

Nói xong gã lén nhìn Vũ Khinh Hồng với ánh mắt tình tứ đắm say. Thuần Vu Kỳ chợt dạ còn hai người kia phá lên cười.

Sáng hôm mốt, Thiết Hổ Trình Đông Lãng đến rước Truy Hồn Kiếm Khách đi Hồng Hoa Cung. Thấy Điền Yên Tiêu không đòi theo, Thiết Hổ chỉ mỉm cười cho rằng rất phải đạo. Hồng Hoa Tiên Cơ dâm dăng tuyệt luân, chắc chắn sẽ quyến rũ Vũ Khinh Hồng. Họ Điền có mặt chỉ thêm rắc rối. Thực ra, Huyền Cơ Thư Sinh đã không cho

Điền Yên Tiêu đi vì sợ cô ả bị hại. Dùng độc mạn tính để khống chế người dưới trướng là thủ đoạn phổ biến của tà ma. Nhất là khi Hồng Hoa Cung có một bậc thầy về độc dược như Nam Tái Độc Thần Tất Chương.

Vả lại Điền Yên Tiêu còn có nhiệm vụ liên lạc với Thuần Vu Kỳ bằng những chuyến thăm viếng ngấm ngầm vô hại.

Cuối giờ thân, Thuần Vu Kỳ đã được Thiết Hồ đưa đến chân núi Phụng sơn, ở phía tây Bắc thành An Dương. Núi này chỉ cao độ hai trăm trượng, chân núi được vây kín bởi cánh rừng già rậm rạp nhưng không lớn lắm.

Hai người thúc ngựa đi vào con đường xuyên rừng thẳng tắp, rộng hai chục bước chân, trải sỏi phẳng phiu. Vẽ đường có những tòa mộc xá ở dưới tàn cây chứa đầy những gã đao thủ, kiếm thủ áo trắng, đệ tử Hồng Hoa Cung.

Chúng đã nhắm mặt Thiết Hồ nên không hề ngăn cản, chỉ vẫy tay chào. Vũ Khinh Hồng dọ hỏi:

- Trình túc hạ giữ chức vụ gì trong Cung mà oai phong thế ?

Thiết Hồ đắc ý đáp:

- Tại hạ được Tiên Cơ mời giữ cương vị Phân Đà Chủ An Dương còn Phân Đà Phó là Mạc lão.

Cuối con đường là đại môn hùng vĩ, cột hai bên bằng đá hoa cương hình trụ, chu vi một vòng tay, chạm trổ những đóa hoa hồng sơn đỏ rất tinh xảo.

Nóc đại môn có dịch lâu lợp ngói lưu ly vàng và đỉnh cửa bức tường xây cao hai trượng kia cũng được trang điểm cùng một loại ngói ấy. Có lẽ đã được báo trước nên bọn võ sĩ trên dịch lâu trỗi liền chín hồi trống hùng dũng để đón chào khách quý.

Đôi cánh cổng bằng gỗ dầu sơn đen được mở ra và bên đường vào có hai hàng người đứng chào rất trân trọng.

Thiết Hồ và Truy Hồn Kiểm Khách xuống ngựa, giao cương cho hai gã áo trắng, thông thả bước xuyên qua hàng rào danh dự, đi trên con đường lát đá phiến dẫn vào trong.

Trước mắt khách hiện ra một cung điện xây bằng đá núi rất đồ sộ và tráng lệ. Mái điện lợp ngói lưu ly xanh, góc uốn cong theo kiểu mái chùa.

Hồng Hoa Thánh Điện được vây quanh bởi một hành lang rộng, cột gỗ đỡ mái hiên sơn đen, chạm trổ những đóa hồng đỏ thắm. Vách ngoài của cơ ngơi này được ốp đá Đại Lý trắng vân xanh còn sàn điện thì lót đá phiến đen tuyền.

Mái hiên nơi cửa điện nhô hẳn ra cả trượng, có tác dụng như lòi đài trong những lần hội họp vì nền cung điện khá cao. Giờ đây, phe chủ nhà đã đứng ở đấy để đón khách, gồm Cung chủ và phó Cung chủ.

Hồng Hoa Tiên Cơ nghiêng mình, nhoẻn miệng cười tươi như hoa:

- Nghe bảo rằng Vũ hiền đệ là học trò của gia Cữu phụ, ngu tử vui mừng khôn xiết, nóng lòng muốn được gặp ngay. Mời hiền đệ vào sảnh để chị em ta hàn huyên tâm sự.

Nam Tái Độc Thần Tất Chương chỉ mỉm cười lặng lẽ, ánh mắt rất quái dị.

Thiết Hổ đã xong nhiệm vụ, thi lễ rồi rút lui để mình Vũ Khinh Hồng nhập sảnh.

Nội thất của Hồng Hoa Thánh Điện được trang trí cực kỳ lộng lẫy, xa hoa, không gian thoáng đãng nhờ mái cao và vách hai bên trổ nhiều cửa sổ.

Thánh điện được ngăn làm hai phần bởi một bức tường ốp vân thạch trắng, trên ấy cần nổi một đóa hoa hồng thật lớn. Nền nhà phía dưới bức vách cao vút lên một sải tay, có bậc tam cấp thoải thoải. Phần phía trước thánh điện có lẽ là nơi hội họp và khi ấy Cung chủ cùng phó Cung chủ sẽ ngồi ở hai cỗ ghế thái sư bằng danh mộc trên này, trong giông giống như cảnh thiên tử và hoàng hậu thiết triều vậy. Trước mặt hai cỗ ghế thái sư không có long án mà chỉ là một chiếc bàn gỗ kiểu cọ để bày khay trà hoặc mâm cơm.

Giờ đây, người ta đã kê thêm một chiếc ghế dựa để Truy Hồn Kiểm Khách ngồi.

Trà nóng được ả cung nữ áo bông bưng ra, hương thơm ngào ngạt, chủ khách cùng nhau nhấp một hớp rồi mới chuyện trò. Hồng Hoa Tiên Cơ khéo léo hỏi han Vũ Khinh Hồng về Xung Hư Chân Nhân, hài lòng khi được trả lời đầy đủ. Bỗng mặt cười ngật nghễo:

- Ngu tử còn nhớ thuở ấu thơ thường được nhị cữu phụ ẵm bồng. Ngu tử thích nhất được mân mê biểu thị nhỏ trên ngực của ông. Chẳng hay sau này lệnh sư vẫn để nguyên hay đã cắt đi rồi.

Câu hỏi này rất thâm hiểm và là cửa ải thử thách cuối cùng. Vũ Khinh Hồng thản nhiên phì cười:

- Chắc cung chủ nhớ lắm người khác rồi. Trên ngực gia sư không hề có biểu thị hay vết sẹo nào cả. Lúc ông lâm bệnh, tại hạ thường tắm rửa cho ông nên biết rất rõ.

Hồng Hoa Tiên Cơ cười khanh khách:

- Không phải ta lắm mà là muốn thử hiền đệ thế thôi. Giờ thì ta yên tâm giao trọng trách cho người.

Mụ liền sai ả cung nữ ra trước cửa điện gõ một hồi chiêng triệu tập toàn thể đệ tử Hồng Hoa Cung lại để giới thiệu vị Tổng Hộ Pháp mới.

Sau đó, Hồng Hoa Tiên Cơ dẫn Vũ Khinh Hồng đi thăm toàn bộ cơ ngơi của mụ. Họ Vũ được bố trí trong một tòa tiểu xá thanh lịch, tiện nghi ở mé tả thánh điện, gần với ba vị Hộ Pháp dưới quyền. Cung chủ và phó Cung chủ thì ở ngay trong phần sau đại điện, nơi được canh gác cẩn mật. Họ là tình nhân của nhau nên dĩ nhiên phải sống chung.

Ngày tối hôm ấy, một ả cung nữ trẻ đẹp được lệnh đến hầu hạ gối chăn cho ngài Tổng Hộ Pháp. Vũ Khinh Hồng không xua đuổi mà lộ vẻ áy náy:

- Ta luyện Xung Hư Chân Khí đã mấy chục năm, quen giới sắc nên giờ đây không thể đáp ứng được thành ý của cô nương.

Ả cung nữ tên Hồng Đào kia nghi hoặc, nũng nịu nói:

- Đệ tử không tin một người cường tráng như Tổng Hộ Pháp lại thờ ơ với sắc dục.

Rồi ả thoát ý cho cả hai và tấn công quyết liệt bằng những thủ pháp điều luyện nhất. Thần Vu Kỳ ôm lấy tấm thân mượt mà, khiêu gợi kia mà lòng phẳng lặng như gương, không chút tà niệm. Từ lâu chàng vẫn thắm hổ thẹn vì thói đa mang dấm say sắc dục khiến đạo tâm như mờ đi dần.

Điều biện minh duy nhất là việc ba nàng kia là thê thiếp của chàng. Giờ đây, nếu lang chạ với người ngoài thì đâu xứng với công lao dạy dỗ của ân sư. Do đó, Thần Vu Kỳ đem hết định lực kiềm chế lửa dục và lòng luôn hình dung đến gương mặt hòa ái nhân hậu của Trương Chân Nhân.

Sau gần khắc lả lơi vô ích, Hồng Đào thất vọng ê chề, mặc lại y phục rồi rời phòng. Tuy nhiên nàng đã hoàn thành nhiệm vụ kiểm tra da mặt Vũ Khinh Hồng.

Trong ba ngày kế đó, họ Vũ được mời tham dự những cuộc họp quan trọng của Hồng Hoa Cung, biết rõ hơn dã tâm của Hoàng Xuân Phụng. Họ cũng bàn đến khả năng bị Thần Kiếm Bang tấn công. Cách mà Nam Tái Độc Thần đối phó với đàn dơi độc khá kỳ lạ, vượt ngoài dự liệu của Huyền Cơ Thư Sinh.

Tất Chương đã chế tạo ra những con cá bằng đồng lá, gắn trên nóc thánh điện và ngọn cây. Đuôi cá rất động, giúp cho nó luôn quay miệng ngược hướng gió, hứng lấy và tập trung thoát qua một ống nhỏ có dăm kèn mỏng. Những âm thanh ấy không lớn, chỉ như tiếng sáo diều, nhưng sẽ khiến lũ dơi lạc hướng, không sao phát hiện ra người của Hồng Hoa Cung mà tấn công.

Hoàng Xuân Phụng cũng đã cho người loan báo rộng rãi khắp võ lâm rằng Hồng Hoa Cung có một loại linh đan thần diệu, chuyên trị bệnh bất lực cho nam nhân. Thuốc này sẽ phát không trong ngày lễ khai đàn của Hồng Hoa Cung vào ngày hai mươi lăm tháng năm sắp tới. Té ra những kẻ từng hít lấy mùi hương từ cơ thể Hồng Hoa Tiên Cơ đều bị triệu chứng liệt dương. Phương pháp hạ độc này quả là tân kỳ, éo le và khôi hài.

Sáng hai mươi lăm tháng tư, Điền Yên Tiêu đến gõ cửa Hồng Hoa Cung đòi vào thăm nghĩa ca là ngài Tổng Hộ Pháp. Tất nhiên gã được mời vào.

Vũ Khinh Hồng tiếp khách trong tiểu xá của mình. Điền Yên Tiêu nhìn quanh, cười bảo:

- Xem ra đại ca cũng được hậu đãi đấy chứ. Nhị vị đại tẩu đang nổi cơn ghen, nhờ tiểu đệ đến nhắc nhở đại ca chớ sa ngã với Hồng Hoa Tiên Cơ và đám cung nữ trẻ đẹp trong ổ quỷ này.

Điền Yên Tiêu được tin tưởng tuyệt đối nên biết rõ Vũ Khinh Hồng là Thuần Vu Kỳ chồng của hai ả Tố Nga trong Cao Thăng Đại Lữ Điểm.

Thuần Vu Kỳ cười mát:

- Thế còn người thì có mê mẩn hai cô vợ đẹp của ta không ?

Điền Yên Tiêu đỏ mặt, dấm vào vai chàng:

- Đại ca kỳ quá. Thực ra tiểu đệ có mê họ cũng vô ích, chẳng được tích sự gì.

Và gã hạ giọng:

- Đại ca. Lữ lão bảo rằng lực lượng Thần Kiếm Bang đã trà trộn vào thành An Dương, chỉ nội đêm nay sẽ tấn công Hồng Hoa Cung. Đại ca hãy thừa lúc hỗn loạn mà bắt lấy Tất Chương, thoát ra hướng Tây. Phe nhà sẽ phục sẵn ở đấy để hỗ trợ.

Thuần Vu Kỳ cau mày:

- Trong rừng đầy chất độc, chớ vị không nên vào, cứ chờ ở bìa rừng là được rồi.

Điền Yên Tiêu dẫn dò thêm:

- Huyền Cơ Thư Sinh còn nói rằng chắc chắn Hồng Hoa Tiên Cơ cũng biết được phương giải độc. Vì vậy, đại ca tùy hoàn cảnh mà bắt mụ ta hoặc Độc Thần cũng được. Giải độc đan của Vệ đại tẩu chống được chất độc rãi trong rừng nên mọi người sẽ vào tận chân tường. Chúng ta nhân dịp này mà thiêu hủy Hồng Hoa Cung.

Thuần Vu Kỳ gật đầu:

- Tốt lắm. Ta cũng có ý hạ sát mụ Hoàng Xuân Phụng để hương hồn của Cửu Chuyển Đào tiên bối được thỏa nguyện.

Điền Yên Tiêu vui vẻ ra về, miệng khát khô vì không dám uống một hớp trà nào.

Tối đến Thuần Vu Kỳ đang ngồi trầm ngâm, suy nghĩ phương thức hành động thì Hồng Hoa Tiên Cơ gõ cửa. Thấy mụ ăn mặc kín đáo, chàng cũng yên lòng mời vào. Trên bàn bát tiên có sẵn ấm trà mới pha, Thuần Vu Kỳ liến rớt ra mời mọc và hỏi:

- Chẳng hay Cung chủ giá lâm giờ này có điều chi chỉ giáo ?

Tiên Cơ mỉm cười:

- Lúc không có ai, hiền đệ cứ gọi ta là đại tỷ cho thân mật, ta vốn cô đơn chẳng có anh em nên rất khát khao tình quyến thuộc.

Rồi mụ lấy ra một viên dược hoàn màu hồng trao cho Thuần Vu Kỳ và nói với giọng bẽn lẽn:

- Mấy hôm trước vì nghi ngờ hiền đệ là kẻ mạo danh nên Tất phó Cung chủ đã lén hạ độc. Nay biết rõ là người nhà, ngu tử xin tạ lỗi thay và giải độc cho hiền đệ.

Thuần Vu Kỳ bỗng có linh cảm xấu, không dám uống viên thuốc kia, có gì thì lỡ đại sự đêm nay. Chàng nói khéo:

- Thực ra thì tiểu đệ đã được tiên sư cho ăn một con Hỏa Ngư Xà nên không hề sợ độc. Xin đại tỷ cứ yên tâm.

Hồng Hoa Tiên Cơ bối rối thú thật:

- Ngu tử rất tin tưởng hiền đệ nhưng Tất phó Cung chủ thì còn hoài nghi. Chiều nay, khi nghe Hồng Đào kể rằng hiền đệ không hề động tình, Độc Thần đã ngại rằng hiền đệ là người của Thần Kiếm Bang hoặc phe Bạch Đạo, đã có mặt trong đám cưới gã Mộ Dung Thịnh nên trúng phải Tuyệt Tự Đoạt Hồn Hương mà liệt dương. Hồng Đào là vưu vật hiếm có trên đời, tài nghệ phòng trung thuộc hàng thượng thặng, không nam nhân khỏe mạnh nào cưỡng lại được. Vì cơ nghiệp của Hồng Hoa Cung, ngu tử bắt

buộc phải kiểm tra hiền đệ bằng viên Xuân Hoàn này. Hiện giờ cao thủ bốn cung đã vây chặt tiểu xá rồi.

Thuần Vu Kỳ chết điếng, cổ trắn tĩnh nói:

- Tiểu đệ noi gương ân sư mà giới sắc chứ chẳng phải kẻ bất lực, mong đại tỷ hiểu cho.

Hồng Hoa Tiên Cơ mỉm cười yêu mị:

- Vây thì hiền đệ hãy chứng minh đi.

Dứt lời mục đứng dậy, kéo chàng lên giường. Vì sinh mạng của bọn Huyền Cơ Thư Sinh và hàng ngàn đồng đạo giang hồ, Thuần Vu Kỳ cố đè nén cảm giác kinh tởm, nhắm mắt nghĩ đến Vệ Tích Cơ. Khi đã chứng tỏ được rằng mình không hề trúng chất độc Tuyệt Tự Đoạt Hồn Hương. Chàng bảo mục dâm nữ:

- Giờ thì thực hư đã rõ, mong cung chủ buông tha cho. Tại hạ giới sắc vì sợ ảnh hưởng đến võ công.

Hoàng Xuân Phụng lắc đầu cười rúc rích, cứ quẩn lấy thân hình rắn chắc của chàng. May thay, chiêm báo động đã vang lên và có tiếng người vọng vào:

- Bẩm Cung chủ. Đàn dơi độc đã bay đến.

Thuần Vu Kỳ mừng rỡ xô Hoàng Xuân Phụng ra rồi nhanh chóng mặc y phục, xách trường kiếm rời phòng.

Toán cao thủ Hồng Hoa Cung đang đứng trước cửa tiểu xá vội vòng tay chào Tổng Hộ Pháp nhưng không rời chỗ mà chờ Cung chủ ra.

Thuần Vu Kỳ lướt nhanh về phía trước, nơi có tiếng reo hò quát tháo ồn ào. Trên không trung, đàn dơi bay đông nghẹt, lúng túng vì âm thanh phát ra từ đuôi những con cá giả, không sao định vị được mà lao xuống.

Nhưng ngoài kia đã vọng lại tiếng tiêu lạnh lạnh như thúc giục lũ dơi. Chúng hung hãn vỗ cánh nhanh hơn, đường bay loạn xạ, một số va vào nhau rơi xuống đất. Nhờ ở vị trí thấp, lũ dơi thoát khỏi tầm ảnh hưởng của quái âm, bắt đầu tấn công phe Hồng Hoa Cung.

Nam Tái Độc Thần đã không tiên liệu được trường hợp này. Phe Thần Kiếm Bang đã quét sạch tuyến phòng ngự trên con đường xuyên rừng, đánh thốc vào đến cửa Hồng Hoa Cung.

Mộ Dung Thịnh bản lãnh siêu quần, lại có giáp hộ thân và bảo kiếm Hàng Long nên hung hăng như hổ dữ. Gã phi thân vượt tường vây, chém giết một hơi mười mấy người rồi vung kiếm hất đứt then gài, mở cổng cho thủ hạ xông vào.

Miêu Độc Pháp Sư Hường Đình Mạo và phó Bang chủ Thần Kiếm Bang là Nam Hoang Đại Hào Bào Văn Tuấn cũng có mặt trong đoàn quân viễn chinh.

Hường lão sử dụng một cây thiết tiêu đen nhánh, dài hơn trường kiếm một chút, đường kính lớn cỡ cổ tay, trông giống đoản côn hơn là sáo. Nghe tiếng thiết tiêu va chạm với đao kiếm, người ta có thể biết rằng nó rất dày chứ không mỏng chút nào cả. Do vậy thiết tiêu khá nặng và dễ dàng đập vỡ sọ, gãy xương kẻ địch. Thủ kinh tay hữu của Hường lão quái rất mãnh liệt, đánh văng vũ khí của bọn đệ tử Hồng Hoa Cung, song tả thủ của lão mới thực sự đáng sợ, vì chứa đầy chất độc gần như vô ảnh.

Đấy là một loạt phần cực mịn trong như pha lê và tối độc. Đối phương hít phải là xây xẩm choáng váng ngay, nếu không chết vì thiết tiêu thì lát sau cũng học máu mà táng mạng.

Nam Hoang Đại Hào Bào Văn Tuấn thì tận dụng thủ pháp phóng độc châm, phối hợp với lưỡi dao thép mà tung hoành, có hàng chục đệ tử Hồng Hoa Cung đã bỏ mạng dưới tay họ Bào.

Thực ra, về bản lĩnh võ công thì bang chúng Thần Kiếm Bang hơn hẳn bọn Hồng Hoa Cung. Mộ Dung Thịnh ẩn nhẫn chờ thời cơ ở Bán Nguyệt Sơn Trang đã chục năm nên có thời gian đào tạo được một lực lượng kiếm thủ rất tinh nhuệ.

Ngược lại Hồng Hoa Cung chiêu nạp bọn vong mạng ở ba tỉnh Hà Nam, Hà Bắc, Sơn Tây, tuy đông nhưng ô hợp. Chúng bị thương vong rất nhiều và để cho phe Thần Kiếm Bang vào đến sân Thánh điện.

Nhưng Hồng Hoa Tiên Cơ và Nam Tái Độc Thần đã cùng ba vị hộ pháp xuất trận. Hồng Hoa Cung chủ chặn đánh Mộ Dung Thịnh, Tất Chương đối phó với Miêu Độc Pháp Sư, còn ba hộ pháp vây chặt Nam Hoang Đại Hào Bào Văn Tuấn.

Thuần Vu Kỳ không tham chiến, nấp trên mái ngói thánh điện mà quan sát. Chàng vô cùng kinh ngạc trước võ nghệ siêu phàm của Hồng Hoa Tiên Cơ khi thấy mục thi triển hai tuyệt học của Cửu Chuyển Đao Lam Thiên Ngũ để chống cự với thanh Hàng Long bảo kiếm. Hoàng Tiên Cơ rèn luyện pho Long Trảo Truy Hồn và U Ảnh Ngự Phong thân pháp mấy chục năm nên đã đạt đến mức đại thành. Hơn nữa Tiên Cơ còn mang một đôi bao tay đan bằng sợi thép, đầu có vuốt nhọn hoắt. Có lẽ loại thép này kiên cố tương đương với Tỏa Nhuệ kiếm của chàng nên mới dám va chạm Hàng Long Kiếm.

Hồng Hoa Tiên Cơ ăn được linh quả, sở hữu đến hơn hoa giáp công lực, vượt Mộ Dung Thịnh vài bậc, đánh cho gã xác bác xang bang. Cũng may mà Tiên Cơ cũng úy kỵ Hàng Long kiếm nên không dám mạo hiểm vội vã kết liễu đối thủ, nhờ thế mà Mộ Dung Thịnh vẫn còn cầm cự được. Tuy nhiên, hai cánh tay của gã đã bị Hồng Hoa Tiên Cơ cào nát.

Có bảo kiếm trong tay mà lần nào xuất trận cũng bị hạ phong, Mộ Dung Thịnh vô cùng cay đắng. Lần trước gã bị Xảo Quá Thiên giả làm Âu Dương Khải đánh cho học máu bằng Phách Không Chuồng, lần này thì bị mỹ nữ Hồng Hoa xé rách da thịt.

Mộ Dung Thịnh biết mình đã đánh giá sai kẻ thù, phen này không những thất bại mà có khi còn bỏ mạng. Gã vội bình tâm chiến đấu, không dám nóng nảy nữa.

Hồng Hoa Tiên Cơ ngạo nghễ cười khanh khách, tấn công chậm lại và nói:

- Nay Mộ Dung Thịnh, người dẫn xác đến đây đêm nay là xem như tận số rồi. Nếu muốn sống sót thì hãy mau qui phục Hồng Hoa Cung. Sau này đại công cáo thành bốn nhân hứa sẽ chia cho người phần đất phía Nam sông Trường Giang.

Biết mục ta chỉ hứa hảo nên Mộ Dung Thịnh chẳng thêm để tâm, chỉ lợi dụng cơ hội ấy mà xuất một chiêu kiếm hiểm ác và nhanh như thiểm điện.

Khổ thay, thân pháp của Hồng Hoa Tiên Cơ vô cùng ảo diệu, chỉ khẽ đảo thân đã thoát khỏi tầm kiếm và ập vào. Mộ Dung Thịnh đành phải nỗ lực phòng thủ, bực bội vì Hàng Long kiếm không chặt đứt nổi đôi bao tay kỳ dị kia.

Mặt trận của Miêu Độc Pháp Sư và Nam Tái Độc Thần thì ngược lại, nghĩa là Tất Chương kém thế Hướng Đình Mạo. Chẳng ai sợ độc của ai song Hướng lão có tu vi thâm hậu hơn, thiết tiêu luôn áp đảo trường kiếm. May mà họ Tất cũng tinh thông U Ảnh Ngự Phong Thân Pháp nên chưa đến nỗi lâm nguy.

Phần Nam Hoang Đại Hào Bào Văn Tuấn, nhờ sự hỗ trợ của bốn tên thủ hạ kiêu dũng nên cũng cầm đồng với ba lão Hộ Pháp Hồng Hoa Cung.

Đột nhiên khu nhà cửa, tiểu xá phía sau Thánh điện bốc cháy ngùn ngụt. Mặc dầu phe Thần Kiếm Bang đã xông đến đấy, Thuần Vu Kỳ vẫn chắc chắn rằng bọn Huyền Cơ Thư Sinh đã vượt tường vào trong mà phóng hỏa.

Biết đã đến lúc hành động, Thuần Vu Kỳ nhảy xuống đất, chạy về phía trận địa của Miêu Độc Pháp Sư và Nam Tái Độc Thần. Lúc chàng đến nơi thì cũng là lúc Tất Chương trúng đòn của Hướng Đình Mạo vào ngực phải, xương gãy và kiếm rơi xuống đất. Hướng Pháp Sư định lao đến kết liễu cuộc đời họ Tất thì Thuần Vu Kỳ đã kịp giải vây. Mũi kiếm của chàng điểm như mưa vào màn tiêu ảnh và bất ngờ xuyên qua, đâm

thủng ngực trái họ Hướng. Nể lão là trưởng bối của Vệ Tích Cơ nên chàng đâm chéch lên trên quả tim, dả thương chứ không lấy mạng.

Miêu Độc Pháp Sư kinh hoàng tung mình nhảy lui. Trong lúc ấy, Thuần Vu Ky đã kịp điểm huyết Nam Tái Độc Thần, cặp vào hông mà lao ngược về hướng Thánh điện.

Hồng Hoa Tiên Cơ không nhìn thấy rõ lắm, chỉ đoán rằng Tất Chương thọ thương, được Vũ Khinh Hồng cứu mạng đem đi. Thấy cơ đồ sắp sụp đổ, Hồng Hoa Tiên Cơ nổi tam bành thi triển loại công phu tà môn có tên là Huyết Ảnh Đại Pháp. Tà công này bị võ lâm nguyên rủa suốt trăm năm qua vì Huyết Ảnh Thiên Tôn đã dùng nó tàn sát hàng ngàn người.

Thân hình của Hoàng Xuân Phụng bỗng tỏa hồng quang mờ mờ, trở nên nhẹ như mây khói và y phục căng phồng lên. Mụ ập đến vung song thủ khóa chặt Hàng Long kiếm rồi vung cước đá vào hạ thể Mộ Dung Thịnh. Chàng trai tội nghiệp văng ngược về phía sau và miệng rú lên thảm thiết vì cảm giác đau đớn khôn tả

May mà Miêu Độc Pháp Sư đã kịp nhảy đến chặn đánh Hồng Hoa Tiên Cơ. Nhưng đáng sợ thay, thiết tiêu chạm vào Huyết ảnh chỉ như chạm phải bông mềm, kinh lực bị hóa giải hoàn toàn. Và đến lượt Hướng lão lãnh một trảo vào ngực phải, lăn lông lốc, nằm vật vã cạnh Mộ Dung Thịnh.

Bọn bang chúng Thần Kiếm Bang rất trung thành nên đã liều chết xông vào cầm chân Huyết Ảnh để Mộ Dung Thịnh và Miêu Độc Pháp Sư có thời gian đào tẩu. Hai người này nội công thâm hậu nên đã gượng đứng lên bỏ chạy. Tất nhiên, đại quân cũng rút theo nhưng chẳng còn được bao nhiêu.

Hồng Hoa Tiên Cơ đã di chuyển nhanh như gió thoảng, phóng tay tàn sát những kẻ chậm chân. Ngay cả bọn đệ tử Hồng Hoa Cung cũng phải rùng mình trước cảnh tượng chém giết hãi hùng của mụ yêu nữ họ Hoàng.

--- o O o ---